

เพลงจันทร์ : เขียน

สำนักพิมพ์สตาพอร์นบุ๊คส์

ลำดับที่ 475

The Last Fantasy Return เล่ม 3 บทสงครามสองราชัน ภาค 1 โลกที่พังทลาย (1)

เขียนโดย : แสงจันทร์

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2552

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

แสงจันทร์.

The Last Fantasy Return เล่ม 3 บทสงครามสองราชัน ภาค 1 โลกที่พังทลาย (1).

-- กรุงเทพฯ : สตาพอร์นบุ๊คส์, 2552.

280 หน้า.

1. วรรณกรรมเยาวชน. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-00-0009-8

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน อุมพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดทอง ภาพปก : mirage รูปเล่ม : ลิทธิพงษ์ เณลิมกลิ่น

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ : สัญญาลักษณ์ โลภิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์ ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต

คณะบรรณาธิการ : ประดับเกียรติ ตุมประธาน

ตุลยา จันทรประเสริฐ ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ สุชาดา ใจสุข อรชนก ขาวอุบล ศรัณย์รัชต์ เขียวไกรเวช

เลขาธิการกองบรรณาธิการ : พัทธธัมพรธณ ตั้งคันธธรรม

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญญภัทร์ ฟองไชย

ศิลปกรรม : อนุรักษ บักกิง สุพิน มาลัยทอง กฤษฎา รอดทอง ลิทธิพงษ์ เณลิมกลิ่น

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสวรรค์

จัดจำหน่าย : บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0-2940-3855-6 โทรสาร 0-2940-3970

e-mail : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

ราคา 180 บาท

ไทโรกลับมาแล้ว!

ทว่าการกลับมาอย่างยิ่งใหญ่กลับเป็นไปเพื่อประกาศสงครามกับโลกใบนี้
และเช่นฆ่าล้างมนุษยให้สิ้นซาก!

เผ่าพันธุ์มนุษย์กำลังตกอยู่ในอันตราย

สถานการณ์โลกอยู่ในภาวะคับขัน

เหล่านักสู้ต่างเผ่าพันธุ์ล้วนตัดสินใจเลือกหนทางที่แตกต่าง

แล้วมวลมนุษย์จะต่อกรกับความปรารถนาอันบ้าคลั่งของมหาราชันได้
อย่างไร?

ฤาสุดท้ายจำต้องสิ้นสูญไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน?!

www.satapornbooks.com

เรื่องบองฉบับ

ในทะเลทรายที่ร้อนระอุถึงขนาดแค่เหงื่อหยดลงไปก็ระเหยเป็นไอ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนใช้มันเป็นเวทีต่อสู้กัน

“พอได้แล้ว ผลจะเป็นยังไงก็รู้อยู่” ไทโรพูดขณะมองคู่ต่อสู้ซึ่งก็คือเรฟ-ฟรายย่า

“หุบปากซะ ฉันไม่ยอมให้แกเอาร่างของลูกชายฉันไปใช้เด็ดขาด” เรฟ-ฟรายย่าตะโกนใส่ทุกๆ ที่ตัวเองแทบไม่เหลือแรงยืน

“น่าพิศวงว่ะที่ได้ยินคำพูดแบบนี้ เพราะถ้าข้าไม่ทำอะไรเลยร่างกายนี้ก็ต้องถูกฝังไปอย่างไร้ค่าอยู่ดี และนี่ข้าก็เห็นแก่เจ้าเซโรจึงไม่สั่งให้ตราพันธะบนมือเจ้าทำงาน แต่ถ้ายันแบบนี้ต่อไปจะไม่เกรงใจละนะ” ไทโรแค่ขู่ก็ทำให้ตราที่หลังมือของเรฟฟรายยาร้อนวูบขึ้นมาทันที

“เดสเพลส พาติชั่น” เรฟฟรายย่าตะโกนขึ้นพร้อมกับแลบลิ้นออกมา ลิ้นของเธอลงอักขรเวทไว้ เมื่อมันเริ่มทำงานร่างของเรฟฟรายยาก็แยกเป็นสองคน

“เวทมนตร์ที่ใช้แยกวิญญาณของตัวเองออกจากกันละ” จูเรียบอกกับไทโรขณะที่ถูกสั่งไว้ว่าให้ดูอยู่เฉยๆ

“สมแล้วที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านอัญเชิญวิญญาณ ขนาดเรียกข้ากลับมาจากโลกหลังความตายได้ แบบนี้ต่อให้ตราพันธะทำงานขึ้นมาก็ยังมีส่วนที่แยกออกไปเหลือรอดอยู่สินะ” ไทโรไม่แปลกใจสักเท่าไร

ถึงเรฟฟรายย่าจะพอมีวิธีหลีกเลี่ยงจากตราพันธะได้ แต่นั่นก็ไม่ทำให้เธอหนีไปได้ตลอดรอดฝั่ง เพราะส่วนที่รอดไปก็เชื่อว่าจะหนีพ้น ไม่ช้าก็เร็วมันก็จะปรากฏขึ้นมาให้เห็นอีก

‘สองคนนั้นถูกตราควบคุมอยู่ ถ้าไทโรไม่สั่งให้สู้ก็คงไม่ลงมือแน่ แต่ปัญหาคือยังไง เราก็เอาชนะไทโรไม่ได้อยู่ดี’

เรฟฟรายย่ารู้ตัวแต่แรกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นความรู้สึกของคนเป็นแม่ก็ทำให้เธอถอนตัวจากการต่อสู้ครั้งนี้ไม่ได้โดยเด็ดขาด ถึงแม้จะต้องตายอย่างไร้ค่าก็ตาม

“พันทรายจงแยกออก” เรฟฟรายย่าตะโกนขึ้นขณะที่อักขระที่ลั่นของเธอเปล่งแสงอีกครั้ง พันทรายใต้เท้าของไทโรแยกออกจากกันทำให้เขาตกลงไปข้างล่าง

“มหาเวทมนตร์วิไลแห่งสัจจะ!” อเล็กที่ยืนอยู่ข้างๆ จูเรียตกใจ เพราะถึงจะเคยได้ยินมาบ้างแต่ไม่เคยเห็นของจริงมาก่อน

“จงตกลงไปสู่ใจกลางโลก” เรฟฟรายย่าตะโกนต่อเพื่อไม่ให้ไทโรกลับขึ้นมาได้ แต่ยังไม่ทันจบประโยคก็กระอักเลือดออกมา

“ถ้าฝืนใช้มันต่อ เธอเองก็จะตายเหมือนกันนะ” จูเรียเตือน เพราะรู้ว่ายิ่งสั่งให้วิไลแห่งสัจจะแสดงผลมากเท่าไร ผลสะท้อนกลับสู่ผู้ใช้ก็จะยิ่งรุนแรงตาม

เรฟฟรายย่าทำได้สนใจคำเตือนไม่ เพราะสิ่งเดียวที่เธอต้องการคือกำจัดไทโรให้ได้เพื่อปลดปล่อยร่างของลูกชายตัวเอง

“จงตกลงไป! จงตกลงไป! จงตกลงไป!” เรฟฟรายย่าตะโกนจนเสียงแหบ และทุกคำพูดยิ่งทำให้เธอกระอักเลือดออกมามากขึ้นเรื่อยๆ

“จงตายไปซะ!” เรฟฟรายย่าตะโกนสุดเสียงก่อนจะล้มลงเหมือนเป็นฝ่ายที่จะต้องตายเสียเอง

ทว่าถึงเธอจะพยายามทุ่มเทด้วยชีวิตทั้งชีวิตแต่ก็ไม่สำเร็จ ไทโรซึ่งหลังนกยักษ์ราเมียขึ้นมาจากพันทรายที่แยกออก เขาเพียงมองเรฟฟรายย่าที่หมดสติอยู่

“ข้ายังตายไม่ได้หรอก” ไทโรบอกกับเรฟฟรายย่าขณะดึงเธอขึ้นจากพื้นและอุ้มไปวางไว้บนหลังของราเมียเพื่อพาเธอไปด้วย

“ไปที่อุทยานกันต่อเถอะ” ไทโรหันไปบอกกับจูเรียและอเล็ก

แต่ยังไม่ทันก้าวขึ้นไปบนหลังของราเมีย จู่ๆ คู่แฝดก็โผล่ออกมาจากความว่างเปล่าและใช้อาวุธฟาดฟันใส่โดยไม่หยุดไม่จา

“มาจนได้นะ โซเลม นาเบียส” ไทโรร้องทักทั้งคู่ขณะใช้มือเปล่ารับหอกและกำปั้นที่มีเหล็กแหลมยื่นออกมาของนาเบียส

“ฉันไม่ยอมให้แกทำอะไรท่านแม่ได้หรอก” โซเลมขู่ขณะสลายปาติสถานออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ยังไม่ทันได้ใช้ก็ถูกไทโรยันเข้าที่หน้าจันทงายหลัง ส่วนนาเบียสก็ถูกเหวี่ยงกระเด็นไปเหมือนกัน

“คิดไม่ถึงเลยนะว่าจะไปขอความช่วยเหลือจากศัตรู ในนาเบียส คิดยังไม่ถึงยอมช่วยโซเลม” ไทโรหันไปถามนาเบียสที่ทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“เป้าหมายของฉันอยู่ที่คาริเบียเท่านั้น” นาเบียสตอบ แต่จู่ๆ ก็ทรุดลงคุกเข่ากับพื้น

“อาการบาดเจ็บจากที่สู้กันครั้งก่อนยังไม่หายสินะ โดนคาริเบียเข้าไปได้มึนๆ เลยนี่”

ไทโรรู้ว่านาเบียสบาดเจ็บตั้งแต่ตอนรับการโจมตี เพราะทั้งเร็วแรงและความเจ็บคมของนาเบียสแทบไม่เหลืออยู่เลย

“นาเบียส ไหนแสบบอกว่าใช้โทเคเซียรักษาตัวเองแล้วไง” โซเลมที่เพิ่งรู้รีบถาม

“ฮึ ก็อย่างที่ไทโรมันพูดนั่นละ คาริเบียไม่ใช้การโจมตีทั่วไป แต่เป็นการลบการมีตัวตนของวัตถุให้หายไป แม้แต่โทเคเซียของฉันก็ไม่สามารถฟื้นตัวได้หลังจากที่โดนลำแสงของคาริเบียเข้า”

“ถึงว่าทำไมแสบยอมเอออด้วยง่ายๆ ที่แท้ก็แบบนี้เอง” โซเลมโวยใส่

“หนวกหูเพี้ย แกก็เหมือนกันละ ถ้าคิดว่าสู้ได้ทำไมถึงต้องมาขอให้ฉันช่วยเหลือ” นาเบียสหันไปทะเลาะด้วยจนลืมไทโรไปเลย

และพริบตาเดียวที่ทั้งคู่ละสายตาจากไทโร การโจมตีแบบไม่ทันให้รู้สึกตัวก็เกิดขึ้น นาเบียสล้มลงก่อน เขากุมท้องตื้นพรวดๆ แต่ร้องไม่ออก ส่วนโซเลมก็กลิ้งซุกๆ ไปกับพื้นในเวลาไล่เลี่ยกัน ถึงจะไม่รู้ว่าโดนอะไรเข้าไป แต่โซเลมก็รู้ว่ากระดุกบริเวณหน้าของเขาร้าวไปเกือบครึ่ง

ไทโรยืนนิ่งอยู่ระหว่างทั้งสองคน

“เจ้าโง่! รีบหยุดเวลาสิเพีย” นาเบียสร้องบอกขณะเปิดห้องมิติเข้าไปหลบ

“WOG” โซเลมใช้พลังจิตหยุดเวลาทั้งๆ ที่ยังลังเล เพราะไทโรยังใช้พลังแอนต์ของเซโร่ได้ ซึ่งนั่นทำให้เขาเคลื่อนไหวในมิติของห้วงเวลาได้

แต่ในห้วงมิติเวลาแห่งนี้ไทโรเองก็เคลื่อนไหวได้ยากขึ้น และโซเลมก็ยังมีไฟตายอย่าง WOG V.2 อยู่ อีกทั้งนาเบียสที่ซ่อนตัวในห้องมิติก็น่าจะกำลังร้ายเวทมนตร์เตรียมไว้ใช้หลังจากมิติเวลาสลายไปแล้ว ที่สำคัญโซเลมพัฒนา WOG V.2 ได้โดยไม่ต้องใช้วิธีเสี่ยงๆ อย่างควักหัวใจตัวเองเพื่อเรียกพลังแล้ว โดยวิธีใหม่นี้จะให้เทเซลซึ่งเป็นวิญญาณสิงสถิตของเขาเหมือนกับที่ไทโรเป็นวิญญาณสิงสถิตของเซโร่ช่วยดึงพลังออกมา

“ให้มิติเวลาเคลื่อนตัวแค่ 1 วินาทีพอนะ” เทเซลบอกขณะปรากฏตัวบนไหล่ของโซเลม

“จะกี่วินาทีก็ช่างเถอะ ขอแค่ชนะได้ก็พอแล้ว” โซเลมบอกและสังเกตเห็นสีหน้าตกใจของไทโรเข้าพอดี

“แยะชะมัด ดันลืมเรื่องนี้ไปได้ยังงั้นนะ” ไทโรพูดกับตัวเองพลางส่ายหน้า

“ลืมว่าฉันใช้ WOG V.2 ได้ละสิ ในฐานะเจ้าของพลัง WOG ตั้งเดิมคงเจ็บใจสินะที่ถูกคนอื่นก้าวข้ามตัวเองไป”

โซเลมคิดว่าไทโรจะยอมแพ้ แต่กลับผิดคาดเมื่อสีหน้าตกใจของไทโรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มที่แสนน่ากลัว

“ตกลงดีนี่ ก้าวข้ามกันหรือ” พอพูดจบไทโรก็ปรากฏตัวตรงหน้าของโซเลมแล้ว ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ยืนอยู่ห่างกันเกือบห้าสิบเมตร

“ที่ข้าลืมนะ หมายถึงไฉนนี่ต่างหากละ” ไทโรยื่นมือออกมาช้าๆ แต่ไม่ได้มีเป้าหมายอยู่ที่โซเลม เขาค้าวเทเซลไว้ในกำมือ

“เฮ้ย! หรือว่า...” โซเลมเพิ่งนึกเรื่องสำคัญออกซึ่งเซโร่ทำให้เขาลืมเรื่องนี้ไปสนิท เพราะเซโร่ไม่เคยพูดถึง...เรื่องที่ไทโรรวบรวมชิ้นส่วนวิญญาณของตัวเอง เทเซลพยายามดิ้นรนอยู่ในอุ้งมือของไทโร แต่ก็ทำได้เพียงไม่กี่วินาที ก่อนแขนขาที่โผล่ออกมาจะนิ่งสนิทและจางหายไป

“หึๆ” ไทโรหัวเราะในลำคอขณะที่โซเลมตะลึงและถอยออกห่างด้วย

ความหวาดหวั่น

“ตะกี้พูดว่าอะไรนะ ก้าวข้ามข้าคนนีไปโซใหม่ ฮ่าๆ เบิกตาดูให้ดีโซเลม จงดูวิธีใช้ WOG ของจริง” ไทโรบอกขณะยกมือขึ้นมาติดนิ้วดังบ๊อ!

เพียงแค่นั้นห้วงมิติเวลาที่โซเลมสร้างไว้ก็พังหลายทันที เหมือนทุกอย่างบนโลกกำลังถล่มลงไปด้วย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นต่อนั้นแม้แต่โซเลมเองก็ไม่เข้าใจ หลังจากมิติเวลาหายไปแล้วแต่ทุกอย่างยังคงหยุดนิ่ง และนอกจากไทโรที่อยู่ตรงหน้าเขาแล้ว โซเลมยังเห็นไทโรอีกคนกำลังสู้อยู่กับนาเบียส พอหันไปมองข้างหลังก็เห็นไทโรอีกคนกำลังแบกสิ่งที่เหมือนกับตัวเขาคือคนหนึ่งพาดไหล่ และไทโรที่อยู่ตรงหน้าเขาซึ่งกำลังเดินอยู่ก็หยุดนิ่ง แต่กลับมีอีกคนเดินต่อไปเหมือนแยกร่างได้

“มิติเวลาน่ะละเอียดอ่อนมากเลยรู้ไหม” ไทโรพูดขึ้นขณะเดินวนรอบตัวโซเลม พร้อมกับร่างแยกของเขาเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ

“การสร้างมิติเวลาขึ้นมานานๆ ย่อมไม่เป็นผลดี และยิ่งแบบ WOG V.2 อะไรของนายนั้นยิ่งแย่เข้าไปใหญ่ ขึ้นใช้ของแบบนี้บ่อยๆ กลับมาอีกทีอาจจะไม่มีคนที่รู้จักเหลืออยู่บนโลกนี้อีกแล้วก็ได้นะ” ไทโรยังพูดต่อเรื่อยๆ แต่โซเลมก็ยังไม่รู้อยู่ที่ว่ามันเกิดอะไรขึ้น

“ยังไม่รู้ตัวอีกหรือโซเลม จนถึงตอนนี้ข้าใช้ WOG ไปเกือบพันครั้งแล้วนะ” ไทโรเห็นสีหน้าของโซเลมแล้วอดขำไม่ได้จึงเฉลยให้ฟัง

“พันครั้ง?!”

“ใช่แล้ว WOG ของข้าจะมีช่วงเวลาเพียงแค่อีเวนิวินาที แต่ใช้ซ้ำกันไปเรื่อยๆ ในห้วงมิติเวลาที่ซ้อนทับกัน ว่ากันง่ายๆ ก็คือ การแบ่งห้วงมิติออกเป็นส่วนเล็กๆ โดยข้าจะเดินไปข้างหน้าหรือถอยหลังไปยังส่วนไหนก็ได้”

พอไทโรอธิบายให้ฟัง โซเลมก็อ้าปากค้างอย่างไม่อยากเชื่อ

“ห้วงเวลาสมบูรณ์!”

“ถูกต้อง ขณะนี้นายกำลังยืนอยู่บนทางแยกหนึ่งในห้วงเวลา ขณะที่ตัวนายอีกหลายๆ คนก็แยกไปตามห้วงเวลาที่แยกจากกัน อธิบายง่ายๆ ก็คือ การทำให้เสมือนเกิดมิติคู่ขนานกันไปละ และข้าเองก็สามารถเลือกได้ว่าจะให้ห้วงมิติเวลาแห่งนี้สิ้นสุดลงแบบใด รู้หรือยังโซเลม ทำไมข้าถึงเรียกพลังนี้ว่า World of God

เพราะด้วยพลังนี้ข้าสามารถกำหนดชีวิตของใครก็ได้ แล้วนายล่ะอยากจะให้มันจบแบบไหน”

ไทโรถามขณะยื่นจ้องใกล้จนหน้าเกือบจะติดกัน ขณะนั้นเองโซเลมก็รู้ตัวแล้วว่าไม่ว่าจะเดินรอสักเท่าไรก็ไม่มีวันหนีไปจากอ้อมมือชายคนนี้ได้เลย

“ฉัน...ฉันยอมแพ้แล้ว ได้โปรดอย่าทำอะไรท่านแม่เลย” โซเลมคุกเข่าขออภัยอย่างหมดหนทาง

“นับว่ายังฉลาด...” ไทโรเอ่ยขึ้นพร้อมกับสลายห้วงมิติเวลา แล้วทุกอย่างพลันกลับมาเป็นเหมือนเดิม นอกจากนาเบียสที่นอนอาบเลือดอยู่บนพื้น ไทโรพูดต่อพลางหันไปมองนาเบียสอย่างจริงจังดำให้ได้ยิน “ไม่เหมือนไอ้ตื้อด้านบางคน”

‘สุดยอดจริงๆ แค่ช่วงเวลาที่ใช้ WOG ออกมาก็แบ่งส่วนของเวลาไปจัดการกับนาเบียสด้วย ผู้ชายคนนั้นสามารถใช้ช่วงเวลาได้อย่างไร้ขีดจำกัดหรือไหน’ โซเลมชมในใจโดยยังไม่กล้าเผยหน้าขึ้นเพราะยังไม่ได้คำตอบจากไทโร

‘เดี๋ยวลี! นี่ไม่ใช่เวลามาชื่นชมสักหน่อย ถ้าเกิดไทโรได้ขึ้นส่วนวิญญานที่อยู่กับนาเบียสไปด้วยล่ะ ล้อเล่นใช่ไหม มหาราชไทโรในสมัยก่อนแข็งแกร่งว่าตอนนี้อีกหรือ?!’ แค่คิดโซเลมก็เห็งอटक และยังทำให้เขากลับไทโรมากขึ้นไปอีก

“คงกำลังคิดใช่ไหมว่าจะทำยังไงให้นาเบียสหนีไปก่อนจะโดนข้าดึงเอาชิ้นส่วนของวิญญานคืนมา” ไทโรหันมาพูดกับโซเลมที่สะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินคำถามตรงกับที่เขาคิดไว้

“ไม่ต้องคิดให้เปลืองหัวหรอก เจ้านาเบียสมันหลอมวิญญานตัวเองเข้ากับวิญญานเทียมของอาซาชินและชิ้นส่วนวิญญานของข้าด้วย แบบนี้ต่อให้ฆ่ามันก็ไม่แน่ว่าจะได้ชิ้นส่วนวิญญานคืนมา” ไทโรพูดเสียงดังเพื่อให้นาเบียสได้ยิน

“น่าเสียดายนะนาเบียส แต่ดูเหมือนว่าดวงนายยังแข็งอยู่ เอ้า...รีบไปซะก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ” ไทโรไล่นาเบียสซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่คิดจะฝืนอยู่ต่อ พอมีช่องให้หนีได้จึงรีบเปิดห้องมิติและหายตัวไปทันที

ไทโรเดินกลับไปหาราเมียที่ยังรอเขาอยู่ ส่วนเรฟพรายาก็ได้จูเรียกับอเล็กช่วยกันรักษาจนอาการดีขึ้นแต่ยังไม่ได้สติ

“ข้าจะไปที่คุณ ตามข้ามาสิโซเลม ถ้าเจ้ายังอยากจะปกป้องท่านแม่อยู่” ไทโรยื่นมือออกมาเป็นการเชื้อเชิญซึ่งทำให้โซเลมประหลาดใจมาก

“ยอมรับแล้วว่าไม่มีทางสู้ท่านได้จริงๆ แต่บอกได้ไหมว่าท่านคิดจะทำอะไรกันแน่” โซเลมถามอย่างเคลือบแคลง เพราะจากการที่ไทโรไว้ชีวิตเรฟพราย-ย่าและเขาย่อมหมายความว่าไทโรยังต้องการใช้งานพวกเขาอยู่

หลังจากที่ได้ฟังโซเลมถาม ไทโรก็ยืนคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะชี้นิ้วออกมาพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“โลกที่พังทลายย่อยยับ”

“โลกที่พังทลายย่อยยับ”

โซเลมบอกขณะเลียนแบบท่าทางของไทโรไปด้วยจนอิงโฮที่นั่งฟังอยู่หลังลูกกรงคิ้วกระตุก

“ลองเขาเป็นคนพูดออกมาคงจะว่าเพี้ยนไม่ได้หรอก” อิงโฮพูดแบบเอือมระอา

“ฉันนึกว่านายจะตกใจมากกว่านี้ซะอีก แต่นั่นเห็นเคยมาตั้งแต่รู้เรื่องของเซโรแล้ว” โซเลมทำท่าพิศวง

“เรื่องนายท่านก็น่าตกใจเหมือนกัน แต่ผมยังไม่ได้ยินใครพูดคำว่าตายออกมาเลยไม่ใช่หรอครับ ถ้ามองโลกในแง่ดี นายท่านก็แค่สลบที่กับไทโรเท่านั้นเอง”

สิ่งที่อิงโฮพูดทำให้โซเลมเพ่งคิดตาม

“เออ จริงด้วยแฮะ”

“ว่าแต่คุณโซเลมเออะ จากนั้นไปจะทำยังไงต่อล่ะ” อิงโฮถาม

“ที่ມື່ມວຸ້ນນີ້ກໍຕັ້ງຈະມາບອກເຣື່ອງນີ້ລະ ຈົນຈະໄປຫາໄທຣ໌ທີ່ຄູສານ” โซเลมบอกอย่างไม่ลังเลเหมือนตัดสินใจได้แล้ว

“เป็นผมก็คงทำแบบนั้นเหมือนกัน ลองแม่ของตัวเองโดนจับเป็นตัวประกันอยู่ก็มีแต่ต้องทำตามที่เขาต้องการ” อิงโฮไม่แปลกใจ

“นายละอิงโฮ จะไปด้วยกันกับฉันหรือเปล่า ยังไงซะทางนั้นก็ลูกพี่นายนี่นา”

“ผิดแล้วครับ” อิงโฮรีบแย้งเสียงดัง “ไทโรก็ส่วนไทโร เจ้านายของผมมีแต่นายท่านเซโร่เท่านั้น และยิ่งไทโรต้องการทำให้โลกพังทลาย ผมยิ่งต้องปกป้องโลกนี้เอาไว้ให้ได้ ไม่งั้นวันใดที่นายท่านกลับมาคงไม่ยอมยกโทษให้ผมแน่”

ถึงอิงโฮจะพูดเรียบเรื่อย แต่แววตาก็มองบอกว่าเขากำลังเป็นห่วงเรื่องของเซโร่ไม่น้อย

“ถ้านายจะเอาแบบนี้ฉันก็ไม่ห้ามหรอก ว่าแต่จะไม่ให้ฉันพาออกมาจากห้องขังนี่จริงๆ เหรอ” โซเลมยังไม่เห็นทางเลยว่อิงโฮจะทำอะไรได้ ตราบใดที่ยังนั่งอยู่หลังลูกกรงแบบนี้

“ไม่เป็นไรครับ เพราะอีกไม่นานท่านมินิรินก็ต้องมาพาผมออกไปเอง”

“เอ๋ ทำไมงั้นล่ะ?”

“ก็สงครามใกล้จะเริ่มแล้วนะสิครับ ตอนนี้ทางเหนือกับจักรวรรดิภาคกลางกำลังตั้งเคียดกันอยู่ ในสภาพนี้ใครจะหมดความอดทนจนเป็นฝ่ายเปิดสงครามก่อนก็ไม่แปลก” ถึงจะถูกขังแต่อิงโฮก็ได้รับข่าวสารอยู่ตลอดเวลา

“แบบนี้นายก็ต้องรีบออกไปสิ ทหารที่ยังไว้วางใจกันจะเริ่ม” โซเลมตื่นเต้นจนแทบจะแหกกรงให้ตอนนี้เลย

“ยับยั้งยังไรละครับ ตอนนี้ก็มีใครหยุดท่านหญิงมินิรินได้บ้าง ทางเหนือก็กำลังฮึกเหิมหลังจากรวมกันเป็นปีกแผ่นสำเร็จเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ ทางใต้ที่ขาดชินฮะไปก็เหมือนขาดคนคุมบังเหียนตอนนี้ก็กลับมาวุ่นวายเหมือนเดิม อ้อ! แล้วยังมีไทโรที่ไปคุ้ยหาอีก ไม่รู้คิดจะทำอะไร แต่คงไม่ใช่เรื่องดีแน่” อิงโฮอธิบายให้ฟังจบก็กลับไปนอนที่เตียง

“แล้วนายจะปล่อยไว้เฉยๆ แบบนี้หรอ?”

“อะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด ทำใจแล้วรอดูสถานการณ์ไปเรื่อยๆ ก่อนดีกว่าครับ บางทีมันอาจมีจุดเปลี่ยนเกิดขึ้นแบบที่เราไม่ทันรู้สึกตัวก็ได้” อิงโฮโบกมือบอกกลายๆ ว่าช่างมันเถอะ

“เชื่อเลยแฮะ เอาเถอะ งั้นฉันไปก่อนละ หวังว่าเจอกันอีกทีคงไม่ใช่ในสนามรบนะ”

โซเลมพูดจบอิงโฮก็พลิกตัวกลับมา แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของอีกฝ่ายแล้ว

“คนที่เคยรวมโลกให้เป็นหนึ่งเดียว ตอนนี้นักลอบคิดจะทำลายมันทิ้ง ไม่เข้าใจเลยแฮะ คิดอะไรอยู่กันแน่นะ”

ไทโรเดินทางกลับมายังคูซานแล้วก็ต้องพบกับสภาพเมืองที่อลหม่าน เนื่องจากกองทหารอาคินนาตินที่ขาดชินฮะไปไม่ต่างอะไรกับกองโจร เมืองขึ้นรอบๆ ก็พากันประกาศตัวเป็นอิสระจนพวกทหารในเมืองต้องมาหากินกับชาวเมืองแทน

“ฉันจัดการเองค่ะ” จูเรียอาสาจัดการพวกทหารที่แย่งข้าวของชาวบ้านด้วยกำลัง แต่ไทโรยกมือห้ามไว้

“พอเถอะ ให้อำนาจจัดการปัญหาที่ปลายเหตุแบบนี้”

ไทโรเดินตรงไปที่ปราสาทเทียมฟ้าซึ่งตอนนี้สภาพภายนอกเปลี่ยนแปลงไปจนแทบไม่เหลือเค้าโครงเดิม คูน้ำที่เคยมีอยู่รอบปราสาทถูกถมเป็นถนนยิ่งดูก็ยังไม่สบายตา ไทโรจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ภายในเมือง บ้านเรือนส่วนใหญ่ปิดหมดเนื่องจากกลัวพวกทหารที่ออกมาเก็บส่วย ทำให้ถนนค่อนข้างโล่ง จะมีก็แค่พวกทหารสวะที่พอทำอะไรจะเข้ามาตอแย อเล็กจึงใช้เวทมนตร์แซ่แข็งพวกนั้น

เมื่อมาถึงหน้าปราสาทไทโรก็ต้องเจอเรื่องปวดหัวอีก เนื่องจากตรงทางเข้ามีเครื่องกีดขวางและมีทหารยามอีกหลายสิบคน

“เอาไงดีคะ” จูเรียถาม สีหน้าเริ่มไม่สู้ดี

“ไม่มีเวลาแล้ว ฆ่าพวกมันซะ พวกในปราสาทด้วย ทั้งหมดเลย” ไทโรบอกอย่างไม่สนใจใยดี

ถึงแม้จูเรียจะรับคำ แต่พอเริ่มต้นร้ายเวทมือเธอกลับสั่นอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะถึงจะต้องทำตามคำสั่งไทโร แต่เธอก็ไม่ต้องการจะฆ่าใครเลย

“กลัวขึ้นมาหรือไง ท่านผู้อำนวยความสะดวกออส” ไทโรหยอกโดยไม่ตั้งใจอะไร

แต่สำหรับจูเรียที่มีความทรงจำในอดีตชาติที่เคยเป็นทหารรับใช้ไทโรนั้น ความรักดีโดยไม่เคยตั้งคำถามกำลังบีบคั้นจิตใจของเธออย่างหนัก ซึ่งอเล็กเองก็มีสภาพเดียวกัน

“พระประสงค์ของท่านไทโรให้พวกเราเป็นคนจัดการเอง” เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับชายหนุ่มรูปร่างบอบบางลอยลงมาอยู่เบื้องหน้าพวกไทโร และไม่ใช่แค่เขาคนเดียว แต่ยังมีอีกกว่าสิบคนที่กำลังลอยตัวลงมาจากบนฟ้าอย่างช้าๆ เหมือนมีปีกล่องหนติดอยู่บนแผ่นหลัง

คนที่มาบางคนแต่งตัวดูดี บางคนเป็นชาวบ้านธรรมดา สำหรับคนที่มาถึงคนแรกนั้นดูต่างจากคนอื่นๆ นอกจากรูปร่างที่เหมือนเพียงต้องลมก็แตกหักได้แล้ว เขายังมีผมสองสี ผมข้างหนึ่งถึงกลางศีรษะเป็นสีดำสนิท แต่ข้างหลังลงไปจนถึงปลายผมเป็นสีแดง แล้วยังมีผ้าพันคอสีขาวพันรอบไว้

ชายคนนั้นหันมาโค้งกายให้ไทโรก่อนจะหันกลับไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ แต่พอเขาเดินเข้าไปในด่านตรวจหน้าปราสาทก็ปลดผ้าพันคอออก พริบตาหนึ่งเลือดสดๆ ก็พุ่งปรืดออกมาจากคอของเขา พวกทหารที่อยู่ใกล้เขาทุกคนต่างอยู่ในสภาพถูกปาดคอจนเลือดพุ่งออกมาหมดตัว

“อ้อ วิชากรกรรมเลือด จัณนายก็เป็นลูกหลานของกาโซแห่งหน่วยราชองครักษ์สินะ” เมื่อเห็นสิ่งที่ชายหนุ่มคนนั้นทำ ไทโรก็นึกขึ้นได้ทันที

“กาโซรุ่นที่ 11 นามว่าเทาซีครับ” ชายหนุ่มหันมาตอบหลังจากพันผ้าพันคอเอาไว้เหมือนเดิมแล้วให้ดูตราพันธะที่มีมือ

หลังจากแนะนำตัวแล้วเขาก็เดินเข้าไปในปราสาทต่อพร้อมกับคนอื่นๆ ที่เคยทำงานอยู่หน่วยเดียวกันเมื่อสมัยก่อน หลังจากนั้นภายในปราสาทก็เกิดเสียงร้องดังขึ้นเป็นระยะจนแทบไม่ต่างจากปราสาทผีสิง

“ถ้าเธอลงมือเอง พวกนั้นคงไม่ต้องตายกันอย่างเจ็บปวดแบบนี้หรอก” ไทโรพูดเหมือนเป็นความผิดของจูเรียกลางเอ่ยปากไล่ “เรายังต้องเข่นฆ่ากันอีกเยอะ ถ้าหนไม่ได้ก็ไปซะ”

จูเรียรีบคุกเข่า “ครั้งต่อไปฉันจะไม่ลังเลอีกแล้วค่ะ”

“ไม่ต้องรอรอบครั้งต่อไปหรอก เก็บกวาดให้สะอาดเลยนะ” ไทโรบอกขณะชี้ไปที่ศพซึ่งจูเรียก็รู้ว่าหมายถึงอะไร หญิงสาวรีบลุกขึ้นแล้วร่ายเวทอย่างรวดเร็ว

เวทมนตร์ของจูเรียทำให้เกิดวงแหวนเวทที่พื้นใต้ศพทุกศพ ขอบเขตเวทของเธอแผ่ไปทั่วปราสาท เมื่อเธอร่ายเวทจบ ศพทุกศพก็ลุกไหม้ด้วยเปลวไฟสีขาว มันเผาไหม้ทุกอย่างด้วยความเร็วอันน่าตกใจและไม่เหลือทิ้งไว้แม้แต่คราบ

เลือดหรือฝุ่นกระดูก ทุกอย่างสะอาดโล่งเหมือนที่เคยเป็น
ไทรโณเดินเข้าไปในปราสาททันที

“อเล็ก... รอคคนอื่นที่จะตามมาสมทบตรงนี้แหละ ส่วนจูเรีย... เธอช่วยพา
เรฟฟราย่าไปนอนพักในปราสาทที่ เลือกลงที่ดูดีหน่อยละ นั่นเลือดเนื้อเชื้อ
ไขของข้าเชียวนะ”

ดอนเทโรกลับมาปักหลักที่ออส เพราะเกรแฮมยังอยู่ในสภาพเสียหายหนัก
ต้องใช้เวลาซ่อมแซมอีกนาน วินัสที่หายเป็นปกติแล้วตัดสินใจนั่งเก้าอี้ผู้อำนวยการใหญ่เองเนื่องจากจูเรียหายตัวไปกับไทรโ

ส่วนสาเหตุที่จูเรียและอเล็กไปกับไทรโนั้นวินัสก็ได้รู้จากดอน เธอจึงตั้ง
ทีมวิจัยขึ้นมาเพื่อหาวิธีลบล้างตราแห่งพันธะ เพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะปลด
ปล่อยทุกคนจากคำสาป

ดอนเองก็ตั้งทีมที่จะใช้แอบติดตามพวกจูเรียด้วย ซึ่งก็เลือกมาจากลูก
ทีมเดิมที่เซโรใช้ตอนบุกชิงเกรแฮมคืนมา นอกจากบิลที่ต้องอยู่ช่วยงานซ่อม
แซมเกรแฮม กับโอปอที่ต้องอยู่เก็บตัวที่สำนักงานใหญ่เพราะความสามารถของ
เธอจำเป็นมากในเวลาแบบนี้

ถึงจะยุ่งกันมากอยู่แล้วแต่วินัสก็ไม่ลืมเรื่องของเซโร เธอพยายาม
รวบรวมข้อมูลจากคนที่พอรู้เรื่องอย่างเช่นอีฟที่เดินทางร่วมกับเซโรมานตลอด
หรือแม้แต่ครูซที่สนิทกับเซโรมากที่สุด แม้สุดท้ายจะสรุปว่า หนทางดึงเอาจิตใจ
ของเซโรกลับมา นั้นยังมีแต่ความเป็นไปไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้ว่าในโลกแห่งจิตใจ
ระหว่างเซโรกับไทรโนั้นเป็นอย่างไร และนี่เป็นกรณีที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

นอกจากนั้นวินัสยังต้องเจอปัญหาอีกอย่างซึ่งก็คือแรงกดดันจากโลก
ภายนอก เนื่องจากทางเหนือใกล้จะเปิดฉากรบกับจักรวรรดิภาคกลาง พวกผู้
วิเศษทางเหนือจึงรวมตัวกันเรียกร้องให้ทางออสช่วยเหลือในการรบคราวนี้ ซึ่ง
วินัสทำได้เพียงถ่วงเวลาไว้ก่อนด้วยคำตอบแบบครึ่งๆ กลางๆ

งานที่ล้นมือแบบนี้ทำให้ดอนเทโรต้องอยู่ช่วยงานจนแทบไม่ได้หลับไม่ได้
นอน วินัสพยายามไล่ดอนให้กลับไปพักผ่อนหลายครั้ง เธอเพิ่งรู้เรื่องที่ดอนสูญเสีย
ทั้งอิลิสและฟ็อกไป นั่นเท่ากับว่าครอบครัวของดอนไม่มีใครเหลืออยู่แล้ว

แต่ตอนก็มีเหตุผลว่ายิ่งทำงานมากเขาจะได้ไม่มีเวลาเศร้าเสียใจ

ในเช้าที่วุ่นวายอีกวันหนึ่ง วินัสเพิ่งจัดการกับเอกสารกองโตเสร็จจึงคิดจะแวะไปหาดอนเพื่อดูว่ามีความคืบหน้าอะไรบ้าง แต่เมื่อเธอเปิดประตูเข้าไปก็เห็นเขากำลังยืนตัวออยู่หลังโต๊ะและหน้าต่างที่เห็นเหมือนเห็นผี

วินัสรีบก้าวเท้าเข้าห้องเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พอเดินมาถึงโซฟาจึงเห็นว่าเขามีแขก เพียงแต่แขกที่มาหา นั่นเธอเองก็รู้จักและทำให้เธอมีอาการไม่ต่างกับดอน

“สวัสดีค่ะ ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลยนะคะ”แขกของดอนลุกขึ้นทักทายอย่างอ่อนหวาน แต่วินัสตะลึงจนลืมหักกลับ

“ขอโทษด้วยที่ไม่มีเวลาอธิบายให้ชัดเจนกว่านี้เพราะต้องรีบไปที่อื่นต่ออีก แต่ขอฝากเธอไว้ด้วยนะคะ”

คำพูดนั้นทำให้วินัสเริ่มงง แต่เมื่อมองบนโซฟาอีกตัวก็เห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งนอนอยู่

“มะ...มะ...มีอา?” วินัสร้องลั่นห้อง

“ตอนเธอตื่นขึ้นมาคงมีเรื่องให้คุยกันอีกเยอะเลยละ” ผู้มาเยือนยิ้มน้อยๆ ขณะใช้ปลายนิ้วลูบแก้มของมีอา “ขอบคุณสำหรับน้ำชาค่ะ แล้วพบกันใหม่”

แขกของดอนลุกขึ้นพร้อมกับขยับศีรษะเบาๆ ให้ผ้าแพรสีดำที่ม้วนเก็บไว้บนหมวกหล่นลงมาปิดหน้าตามเดิม

“เดี๋ยวก่อน!” วินัสร้องเรียกแต่ไม่ทันแล้ว เพราะก่อนที่เธอจะอำปากแขกของดอนก็กลายเป็นอากาศที่ว่างเปล่าเหมือนไม่เคยอยู่ในห้องนี้มาก่อน

ไทโรเดินอยู่ในปราสาทตามลำพัง ถึงในปราสาทจะมีการตกแต่งและสร้างเพิ่มเติมแต่เขายังพอจำทางได้ และห้องลับต่างๆ ก็ดูเหมือนยังไม่ถูกรื้อค้น

หลังจากสำรวจดูสองสามห้องแล้วไทโรก็รีบไปยังห้องสมุดซึ่งอยู่ชั้นใต้ดินของปราสาท แล้วก็นึกขอบคุณที่มันถูกสร้างลูกกรงปิดทางเข้าไว้เนื่องจากไม่ได้ถูกใช้งานมานาน ทำให้ไม่มีใครลงไปวุ่นวาย ห้องสมุดใต้ดินกว้างใหญ่กว่าห้องจัดเลี้ยงชั้นบน แต่เพราะไม่ได้รับการดูแลจึงมีทั้งหยากไย่และฝุ่นเกาะเต็ม

ไปหมด หนังสือเปียยแค้จ๋ักก็แหลกคามือแล้ว

ไทรโระไม่ได้สนใจของพวกนั้น เขาตรงไปยังชั้นหนังสือที่ติดกับผนังด้านในระหว่างชั้นหนังสือทั้งสองมีช่องว่างเมตรกว่าๆ แขนวรูปภาพที่กว้างพอกับขนาดพื้นที่ว่าง ในภาพเป็นรูปยักษ์หัวโล้นสองตนทำท่าเล่นบทรักร่วมเพศอันแสนร้อนแรงอยู่ ไทรโระยืนดูรูปนั้นในพลางทางตากะตุก

“เกะกะลูกตาไว้ย! โส่หัวไปสักทีเซ่” ไทรโระตะโกนลั่นจนยักษ์ในรูปสะดุ้งโหยงและกระโดดหลบไปอยู่ตรงขอบรูป และสิ่งที่เจ้ายักษ์นอนบังอยู่ที่แรกก็คือรูปบันไดเวียนที่สูงขึ้นไปจนพ้นขอบด้านบน

ไทรโระเดินเข้าไปในรูปภาพเสมือนเขาเป็นส่วนหนึ่งของภาพนั้น แล้วบันไดเวียนก็พาเขาเดินสูงขึ้นไปเรื่อยๆ นานกว่าสิบนาทีจึงจะถึงชั้นบนสุดซึ่งไม่มีอะไรเลยนอกจากบานประตูที่อยู่บนพื้น ไทรโระก้มลงจับลูกบิดและเปิดมันออก แล้วตัวเขาก็เหมือนหลุดพ้นจากกฎแรงดึงดูดของโลกเปลี่ยนมายืนอยู่แนวเดียวกับประตู

“ห้องของผู้สมรู้ร่วมคิด” ไทรโระเอ่ยเบาๆ ขณะก้าวเข้าไปในห้องนั้น

ภายในนั้นราวกับเป็นอีกโลกที่สว่างไสว พื้นสีขาวยกกับกำแพงกระจกรูปโดม รอบๆ มีของแปลกๆ วางไว้เต็มไปหมดรวมถึงอาวุธและเสื้อผ้าเกราะที่เก๋จนสนิทจับ แต่ที่ยิ่งดูใหม่และกลมกลืนกับห้องมากที่สุดคือโต๊ะกระจกทรงกลมฐานตั้งสามขาทำด้วยหยก

รอบๆ โต๊ะมีเก้าอี้อยู่สามตัว ซึ่งแต่ละตัวแตกต่างกัน ไทรโระจำเก้าอี้ตัวประจำของเขาได้ มันเป็นเก้าอี้ที่ธรรมดามาก ทำจากไม้ มีพนักพิงหลังพร้อมที่วางแขนคลุมไว้ด้วยผ้าเนื้อนุ่มสีทอง

แต่ไทรโระกลับตะลึงมองไปที่เก้าอี้ตัวอื่น เก้าอี้ตัวนั้นคือต่อไม้ที่ถอนมาทั้งรากสูงเพียงครึ่งเมตร บนต่อไม้ที่ถูกขัดจนเรียบวางไว้ด้วยเบาะรองนั่งสีขาว บนเบาะนั้นมีคนนั่งขัดสมาธิอ่านหนังสืออยู่

“นี่ข้าฝันไปหรือข้ากำลังจะบ้ากันแน่เนี่ย” ไทรโระเอ่ยขึ้นขณะจ้องไปที่ชายคนนั้นตาไม่กะพริบ

คำพูดของไทรโระทำให้ชายคนนั้นหยุดอ่านหนังสือแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ต่อไม้เดินเข้ามาหา

“ฝันเธอ” พุดจบชายคนนั้นก็ปล่อยหมัดควงส่วนเข้าเต็มหน้าของไทโรจนหน้าหัน

“บ้าใช่ไหม” คราวนี้เป็นลูกเตะเสยปลายคางแบบกะเอาให้ตาย

“โง่ ตื่นจากฝันแล้วหายบ้าหรือยัง” ชายคนนั้นเอ่ยโดยใช้เท้าข้างหนึ่งเหยียบตัวของไทโรที่ล้มอยู่บนพื้น

“ชัดเลย ไอ้โรคจิตชอบใช้ความรุนแรงแบบนี้มีแค่นายคนเดียว มหาอุปราชเทรซ”

ไทโรดีใจมากที่เจอเพื่อนเก่าจนทำท่าจะกระโดดกอด แต่ถูกเทรซใช้เท้ายันใบหน้าเอาไว้

“ขอประทานโทษ แต่ฉันไม่มีรสนิยมชอบโดนผู้ชายกอด” เทรซบอกก่อนจะยันให้ไทโรถอยออกไป

“เฮ้ยเทรซ มาได้ไง เป็นผีเผ่าที่หรือหุ่นยนต์ล่ะเนี่ย”

ไทโรยงวรอบๆ ตัวเทรซพรางสัมผัสเพื่อตรวจสอบให้แน่ใจ แต่คราวนี้เขาโดนเทรซกระโดดตีเข้าใส่กลางหน้า

“ไม่เจอกันตั้งนาน มาถึงก็ลวงละเมิดทางเพศกันเลยเธอไอ้ทรมไทโร” เทรซด่าแบบไม่กลัวเกรงซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่ถือสา

“เรื่องอื่นช่างมันเถอะ ไหนบอกมาสิ นายมาอยู่ที่นี้ได้ไง ไมลี ทำยังไงถึงอยู่มาได้นานเป็นพันๆ ปีแบบนี้” ไทโรถามพรางกระโดดมานั่งที่เก้าอี้ของตัวเองซึ่งเทรซก็เดินมานั่งที่เก้าอี้ของตัวเองเหมือนกัน

“เรื่องมันยาว แต่ก็เริ่มต้นหลังจากที่แกนอนเนาอยู่ในหลุมแล้วนั้นละ โลกในยุคที่ไม่มีแกอยู่มันเป็นยังไงพอคิดภาพออกไหม” เทรซหันมาถาม ซึ่งไทโรก็พยักหน้ารับ

“ฉันลองทำนายอนาคตดู เลยรู้ว่าตัวเองยังมีเวรมีกรรมกับคนอย่างแกอยู่อีก เลยไปฝึกจนเป็นเซียนอย่างที่เห็นนี่ละ”

“เซียน? หมายถึงกายหายบที่อยู่ระหว่างมนุษย์กับเทพใช่ไหม?”

“มีอย่างอื่นอีกเธอโง่ ร่างกายของเซียนถึงจะไม่มีพลังเหมือนกับเทพแต่ก็ช่วยให้ไม่แก่ไม่ตายได้ แล้วอีกอย่างนะ นอกจากฉันแล้วยังมีคนอื่นที่ฝึกเป็นเซียนได้เหมือนกัน”

เมื่อเทรซเกริ่นขึ้นมาแบบนี้ไทโรก็พอเดาได้ว่าอีกคนที่ว่าเป็นใคร แต่ยังไม่ทันได้พูดออกมา เสียงที่ดังเหมือนเสียงแตกก็กลับเสียงทุกอย่างในห้องจนหมด

“ไทโร! นั่นใช่ไทโรจริงๆ ใช่ไหม” เสียงผู้หญิงดังมาจากประตูทางเข้าและเธอก็วิ่งตรงเข้ามาหาทันที ทว่าคนที่เธอเฝ้ามองไปก็อดไม่ใช่ไทโรแต่กลับเป็นเทรซ

“เรียกไทโรแล้วทำไมมากอดฉันล่ะ ยัยตกลงพุง” เทรซหัวเราะพร้อมกับใช้หนังสือที่หนาปักพุงใส่ไปหลายที

“ตกลงพุง! ตายแล้ว หมิ่นประมาทกันชัดๆ ฉันขอฟ้องหย่า!”

“แล้วฉันลืมนัดไปแต่งกับหล่อนตั้งแต่เมื่อไรกัน”

“เทรซ เธอกำลังเหยียบย่ำหัวใจของสาวน้อยบริสุทธิ์สุดแสนอ่อนไหวอยู่นะ ขอโทษสาวน้อยทั่วโลกเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

“ฮ่าๆ ยังสนิทกับเทรซเหมือนเดิมเลยนะ การ์ต” ไทโรเห็นเทรซกับการ์ตแล้วก็รู้สึกว้าวทุกอย่างไม่เปลี่ยนแปลงเลย

“ไทโร...ร่างใหม่แต่ก็ยังเร้าใจอยู่ โอเคค่า”

การ์ตยกนิ้วขยิบตาให้จนเทรซหันมาพาดหนังสือใส่อีกรอบ

“หยุดเล่นได้แล้ว มาเข้าเรื่องกันสักที”

พอเทรซปรัม การ์ตก็เปลี่ยนท่าที่เป็นขึงขังและเดินมานั่งที่เก้าอี้ว่างตัวสุดท้ายที่เหมือนโซฟาปูด้วยหนังสัตว์ เมื่อนั่งแล้วจึงไม่ต่างกับเอนตัวนอน

“ฉันพอทำนายดวงได้นิดหน่อย แต่ไม่ถึงกับทำนายอนาคตได้ เพราะนั่นสาเหตุที่นายกลับมาและสิ่งที่นายคิดจะทำต่อไปฉันไม่อาจรู้ได้ เอาละไทโร บอกมาว่านายคิดจะทำอะไรกันแน่” เทรซถามพลางนั่งจ้องไทโรด้วยแวตาคำกั่ว

“ถ้ารู้แล้วนายจะทำไมเธอ เทรซ” ไทโรย้อนถาม พริบตานั่นบรรยากาศในห้องก็เปลี่ยนไป

“อย่ามาเล่นลื้กับฉันนะ ถ้าไม่อยากถูกประจานละก็” เทรซหยิบสมุดเล่มเล็กๆ ออกมาจากด้านในเสื้อ ซึ่งพอไทโรเห็นก็ตาลิตาเหลือกเข้าไปแย่งแต่ไม่สำเร็จ

“ยังเก็บไว้อยู่อีกเธอ ไหนสัญญาว่าจะฝังมันพร้อมกับศพข้าไง”

“หนวกหู ลำเอียงเอาไว้วาตอนนี่ใครถือไฟเหนือกว่า” เทรซเบ่งทับจน

การตีหัวเราน้ำตาเล็ด

“พูดมาเถอะไทโร ที่พวกเรามาในวันนี้ก็เพราะเรื่องนี้ละ ยังไม่ลืมคำสัจของพวกเรารอกระ” การตอบกลับไทโรยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“คำสัจอะไร ข้าจำไม่เห็นได้เลย”

“ถ้าคิดมันด้วยจิตตังาม เราพร้อมจะช่วยเหลือทุกสิ่ง หากประพฤดิชั่วสร้างกรรม เราพร้อมจะแบกรับบาปชั่วชีวิต แม้เลื่องลือนามแห่งราชาหรือคำสาปแช่งแห่งจอมทรราช เราเองคือผู้สมรู้ร่วมคิด”

เทรซและการตีพูดพร้อมกันจนไทโรนิ่งไป

“อยากสร้างโลกให้เป็นแบบไหน บอกเรามา” เทรซบอกพลางยื่นมือให้ไทโร

“อยากทำลายล้างสิ่งใดให้วินาศ สิ่งเรามา” การตียื่นมือให้เช่นเดียวกัน

“อยากรู้จริงๆ จังหรือว่าไทโรคนนี้คิดอะไรอยู่ แต่ขอเตือนก่อนนะ หากรู้แล้วละก็จะมีทางให้ถอยกลับได้เลย” ไทโรถามอย่างจริงจังปลงประสานมือเท้ากาง

“น่าสนุกดีนี่ ท่าทางจะได้ตื่นเต้นกว่าเมื่อก่อน” การตีทำท่าดีใจโดยไม่หวั่นไหว

“ลองสำคัญแบบนั้นคงไม่ใช่แค่รวมโลกให้เป็นหนึ่งแบบครั้งก่อนแล้วสินะ” เทรซนิ่งสงบและรอฟังอย่างตั้งใจ

“เออ ลืมทุกเรื่องที่ผ่านมาให้หมดเลย”

แล้วไทโรก็เล่าสิ่งที่เขาคิดไว้ให้ทั้งคู่ฟังจนหมด ถึงแม้จะใช้เวลานานเกือบสิบชั่วโมง แต่ตลอดเวลาที่ฟังอยู่เทรซและการตีไม่เอ่ยแทรกขึ้นมาเลย ทั้งคู่จึงฟังเหมือนเป็นเครื่องบันทึกเสียง จนไทโรเล่าทุกอย่างจบ เทรซกับการตีจึงถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

“ไทโร ยังสติดีอยู่หรือเปล่า” การตีจับไหล่ไทโรแล้วถามยืมๆ

“ดีกว่าเธอแน่นอน” ไทโรสวนกลับทันควัน

“คิดว่ามันจะสำเร็จเหมือนที่คิดหรือไง ยากไม่ใช่เล่นเลยนะนั่น” เทรซทำท่าคิดหนัก

“ถ้าง่ายก็มีคนทำไปแล้วนะสิ” ไทโรตอบแบบไม่ต้องคิด

“ว่าไงการตี” เทรซเงยหน้าขึ้นถาม

“ฮึๆ ไม่น่าถาม เรื่องสนุกๆ แบบนี้นั่นไม่ยอมพลาดแน่”

“ให้มันได้อย่างนี้สิ แต่งานนี้ทำกันเองคงไม่ไหวหรอก คงต้องเรียกชิปูลกับบัลซึมาด้วย” เทรชเสนอแบบคิดไว้แล้ว

“เอ๋?! ชิปูลนะเคยเจอกันมาแล้ว แต่บัลซึก็ยังไม่อยู่เหมือนกันเธอ คงไม่ได้ฝึกเป็นเซียนอย่างพวกนายหรอกนะ อย่างหมอนั่นไม่น่าจะฝึกอะไรแน่นอนได้เลย” ไทโรตกใจ

“เปล่าหรอก อย่างที่นายคิดนั้นละ อย่างหมอนั่นฝึกเป็นเซียนไม่ได้เด็ดขาด แต่ไว้เดี๋ยวเจอตักก็เข้าใจเองละ การต่งส่งจดหมายไปตามตัวให้หน่อยสิ”

หลังจากเทรชบอก การตักก็ลุกขึ้นเดินไปหยิบพัดอันใหญ่เกือบเท่าตัวคนที่วางไว้กับกองดาบเหล็กที่หักไปเกือบหมด เธอหยิบมันขึ้นมาพลิกดูรอบหนึ่ง ก่อนจะสะบัดคลี่มันออก ลวดลายบนพัดเป็นภาพของเหล่าสัตว์ที่วาดไว้ด้วยพู่กันอย่างสวยงาม

“กระสาเดือน 5 เสียงกระซิบของผู้สูญหาย” การต่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลกว่าปกติพร้อมกับรำพัดที่ใหญ่จนปิดตัวไว้มิดอย่างชำนาญ และเมื่อการสะบัดพัดรอบสองจบลง ผุ่งนกที่อยู่ในพัดก็พากันบินออกมา

“ช่วยไปตามบัลซึมาทีนะ” การต่งบอกขณะที่ผุ่งนกบินทะลุกระจกอออกไป

“ต่อไปก็ชิปูล” เทรชเอ่ยขึ้นขณะหยิบอ่างน้ำขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ แต่ไทโรรีบยกมือห้ามไว้

“ไม่ต้องหรอก อย่างชิปูลเดียวซ้ำใช้ตราพันธะเรียกตัวมาง่ายกว่า”

“โหดร้ายจังเลยนะไทโร หัดใจดีกับผู้หญิงหน่อยสิ” การต่งต่อว่าทันที

“กับชิปูลนะใจดีด้วยไม่ได้หรอก อย่าลืมลิว้ายัยนั่นทำหน้าที่อะไร”

“นั่นสินะ หน้าที่ของชิปูลไม่ควรมามีอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวมาเกี่ยวด้วย” เทรชพยักหน้าเห็นด้วยกับไทโร มีแต่การตักที่ยังไม่เข้าใจ

“เอะละ ได้มหาอุปราชเทรชกับเสนาธิการการตมาช่วยแบบนี้ อย่าเสียเวลาเลย เริ่มงานกันดีกว่า”

ไม่ใช่แค่ไทโรที่กำลังเคลื่อนไหว แต่ตอนนี้ทุกหนทุกแห่งกำลังเคลื่อนไหว ภายใต้การชักนำของกานาลีและกานาอินทำให้ผู้นำของเอลฟ์อย่างวาเลโอว์และ

ตัวแทนของเผ่าปีศาจอย่างลูซิเฟอร์มาเจอกันได้

ปัญหาของทั้งคู่ดูเหมือนจะเหมือนกัน วาเลโอราไม่อยากก้าวทำเรื่องของโลกมนุษย์เช่นเดียวกับลูซิเฟอร์ แต่บังเอิญคนที่ก่อปัญหาตอนนี้เป็นคนทั้งที่ทั้งสองไม่อาจปล่อยไว้เฉยๆ ได้ วาเลโอราตระหนักถึงความสามารถและสิ่งที่ไทโรจะทำ ส่วนลูซิเฟอร์นั้นก็อยากจะทำร่างของเซโรกลับไปโลกปีศาจเพื่อหาทางช่วยเหลือ

“ไทโรเป็นคนอันตราย หมอนั่นจะกลายเป็นศูนย์รวมดึงดูดพวกแปลกๆ เข้ามา” วาเลโอรากล่าว

“ตกลงว่าท่านจะไปหาหมอนั่นหรือ” ลูซิเฟอร์ค่อนข้างแปลกใจ

“ไม่ละ การพูดคุยกับหมอนั่นมีแต่จะเสียเวลาเปล่า ลองมันตัดสินใจอะไรไปแล้วไม่มีใครหยุดได้หรอก แล้วถ้านายจะไปเอาร่างเซโรคืนมายังยากกว่าอีก ลองไทโรได้ร่างแล้วยังไงก็ไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือแน่” วาเลโอรารู้จักนิสัยของไทโรเป็นอย่างดี

“แล้วตกลงพวกเราจะไม่ทำอะไรกันเลยหรือ” กานาอินร้องถาม

“ไม่ใช่ไม่ทำ แต่ทำอะไรไม่ได้ต่างหาก ตราบใดที่ไทโรยังไม่ทำอะไรเราก็ไม่มีสิทธิ์ไปยุ่งกับเขา ดีไม่ดีจะบานปลายเป็นสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์” วาเลโอราอธิบายให้ฟัง ซึ่งลูซิเฟอร์ก็พยักหน้าเห็นด้วย

“โลกปีศาจของเราที่กำลังฟื้นฟู แดนเอลฟ์เองก็รวมกันไม่ค่อยติดอยู่แล้ว เผ่ามังกรก็ยังไม่ยอมเคลื่อนไหวเพราะเตรียมการรับมือกับโลกที่อยู่ สภาพของทุกคนไม่อยู่ในฐานะจะเคลื่อนไหวอะไรได้หรอก” ลูซิเฟอร์เสริม และแม้ว่าเลโอราจะไม่ชอบคำว่าร่วมกันไม่ติด แต่มันก็จริงจึงไม่เถียง

พวกเขานั่งถกกันต่ออีกนานแต่ยังหาทางออกไม่ได้ กานาลีกับกานาอินร้อนใจอยากจะไปเจอไทโร แต่ทั้งคู่เป็นผู้เผ่าดูไม่อาจยื่นมือไปยุ่งเกี่ยวมากเกินไป ไม่งั้นพวกเขาจะไม่ยอมอยู่เฉย ดีไม่ดีพวกมังกรจะมองว่าทั้งคู่เข้าข้างมนุษย์ไปอีก พวกกานาลีจึงต้องรักษาความเป็นกลางเอาไว้

“ท่านวาเลโอราคงไม่สะดวกในหลายๆ เรื่อง งั้นเอาเป็นว่าเราจะเป็นคนไปพบไทโรเอง จงว่าไปก็มีเรื่องอยากจะพิสูจน์ให้แน่ใจเหมือนกัน และแน่นอนว่าการไปพบครั้งนี้เราจะไปแบบส่วนตัว” ลูซิเฟอร์รับอาสาหลังจากหาข้อยุติไม่ได้

“ก็คงต้องเป็นแบบนั้น แต่อย่าเพิ่งลงมือลงไม้ละ ไทโรรู้วิธีไปโลกปีศาจ

และวาระด้วย” วาเลโอราเตือน ซึ่งลูซิเฟอร์ก็พยักหน้ารับก่อนจะหายตัวไป

“ตั้งแต่เอริสจากไป คุณเจ้านี่พูดจารู้เรื่องขึ้นเยอะเลย” วาเลโอราหันมาคุยกับพวกกานาสีต่อ

“ก็เพราะไม่มีใครคอยบงการแล้วไง ปกติลูซิเฟอร์ก็เป็นปีศาจที่ใจเย็น และรู้จักใช้ความคิด พูดถึงข้อเสียก็มีอยู่ข้อเดียวนั่นละ ักัดใจไม่ลืมหลืมตา” กานาสีบอกอย่างไม่ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี เพราะทุกอย่างเป็นอย่างที่เอริสว่าไว้ ถ้าไม่มีเธออยู่สักคนอะไรๆ มันก็จะดีขึ้นเอง

“แล้วเรื่องของโลกจะไปถึงไหนแล้ว” วาเลโอราเห็นว่ายังพอมีเวลาจึงชวนคุยต่อ

“ตอนนี้พวกมังกรตื่นเกือบหมดละ แล้วก็น่าแปลกที่มีอยู่ไม่กี่ตัวมีอาการติดเชื้อ ผู้เฒ่าไกนาสยังบอกเลยว่ามันแปลก อย่างกับโลกดูสงบขึ้นกว่าเดิมยังไงไม่รู้” กานาสีเป็นคนเล่าให้ฟัง

“ทางวาจาล่ะเป็นยังไงบ้าง พอรับมียูจินไหม” กานาสีถามยื้มๆ

เมื่อได้ยินคำถาม วาเลโอราก็ปวดหัวขึ้นมาทันที

“นั่นแหละเหตุผลที่ทำให้ฉันเคลื่อนไหวไม่ได้เลย ยูจินนะเพลอเมื่อไรเป็นต้องดูดกกลืนทุกสิ่งทุกอย่างตรงหน้า กว่าจะทำให้เธอยอมเรียนรู้ทุกอย่างด้วยวิธีปกติได้ก็แทบแย่”

“เหนื่อยหน่อยนะ” กานาสีพยายามให้กำลังใจ

“ก็หวังแต่ว่าหลังจากที่ยูจินรู้ความเป็นไปของโลกในเวลานี้หมดแล้ว เธอจะยอมหยุดเจตจำนงเดิมเอาไว้” วาเลโอราบอกแบบมีความหวัง ซึ่งพวกกานาสีก็พยักหน้าเห็นด้วย

“เออละ พวกเราคงต้องกลับไปหาโซอาแล้ว เพราะถ้าเกิดพวกมนุษย์รบกันเมื่อไร การนำเผ่ามังกรหลบออกมาก็ยังเป็นเรื่องยาก เพราะงั้นคงต้องรีบทำให้เสร็จก่อนจะถึงเวลานั้น” เอ่ยจบพวกกานาสีก็โบกมือลาและหายตัวไป

“สงครามของโลกมนุษย์นั้นเหรอ หวังว่าเจ้าไทโรคงไม่คิดจะเข้าร่วมด้วยหรอกนะ ไม่งั้นมีหวังกลายเป็นกลียุคแน่”

“ทุกอย่างพร้อมแล้วค่ะ”

จูเรียเอ่ยขึ้นขณะที่ไทโรกลับมาจากห้องสมุดพร้อมกับเทรซและการ์ตเวลานี้ภายในปราสาทดูเหมือนมีชีวิตชีวาอีกครั้งด้วยกลุ่มคนจำนวนมาก ทั้งหมดเป็นคนของไทโรทั้งสิ้น

“พวกที่ได้รับสืบทอดตราแห่งพันธะมาครบแล้วค่ะ ทั้งหมด 300 คน แต่บางคนพาครอบครัวมาด้วยจำนวนเลยเยอะกว่าที่คิดไว้” จูเรียรายงานแล้วตกตะลึงเมื่อเหลือบไปเห็นเทรซและการ์ต

“ให้อาศัยอยู่ในปราสาทได้ แต่ถ้าใครมีความสามารถก็ให้เข้ากองทัพไปด้วย” ไทโรสั่งต่อ จูเรียตั้งใจได้แล้วรีบรับคำ

“ค่ะท่าน แล้วพวกนักรบที่ให้เรียกมา ตอนนี้อยู่ที่หน้าปราสาทแล้วค่ะ”

“ดี” ไทโรตอบสั้นๆ พลางเดินนำไปยังหน้าปราสาท เมื่อมีเทรซกับการ์ตเดินอยู่เคียงข้างไทโรก็ดูมีبارมียิ่งกว่าเดิม

นอกจากเทรซเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาแล้ว บุคลิกลักษณะของเขาก็ไร้ที่ติ แผ่นหลังที่ตั่งตรงและใบหน้าที่ยังบ่งไม่แสดงความรู้สึกทำให้ดูน่าเกรงขาม เขาต่างกับการ์ตตรงที่เวลาเดินจะไม่เดินข้างๆ ไทโร แต่เขาจะเดินตามหลังเหมือนหลบอยู่ใต้เงาของไทโร

ส่วนการ์ตนั้นไม่เพียงรูปร่างดี แต่หน้าตายังสวยเฉียบแบบผู้ใหญ่ ผมสีทองเส้นเล็กม้วนเป็นก้อนคล้ายควรวงต์ทำให้ดูเหมือนคุณหนูจากตระกูลที่มีอันจะกิน ลิปสติกสีม่วงที่เธอใช้เป็นสีประจำก็เข้ากับตัวเธอยิ่งดึงดูดลักษณะเด่นออกมาให้ชัดขึ้น

“นักรบนั้นหรือ จะให้ฉันพูดแทนไหม” เทรซถามก่อนจะเดินหันประตู “ให้ข้าทำเองเถอะ เพราะเจ้าของร่างนี้แต่เดิมก็มีชื่อเสียงพอตัว” ไทโรบอกขณะที่การ์ตเร่งฝีเท้าเดินนำออกไปคนแรก

ที่หน้าปราสาทไม่ได้มีแค่เพียงนักรบที่ยืนอยู่หลังรั้วกัน แต่ยังมีทหารของไทโรยืนตั้งแถวรออยู่ด้วย เมื่อทหารทุกคนเห็นการ์ตเดินนำออกมาก็มีท่าทางตกใจ แต่พอตั้งใจได้ทุกคนก็ให้ร้องเสียงดังเรียกชื่อของเธอ

“การ์ต! การ์ต! การ์ต!”

ถึงพวกเขาจะเพิ่งพบกับการตีเป็นครั้งแรกแต่ความทรงจำของบรรพบุรุษยังชัดเจน โดยเฉพาะในหมู่ทหารเกราะดำของไทโรด้วยแล้ว ไม่มีใครไม่รู้จักรักรัต เสนาธิการอัจฉริยะผู้วางแผนการรบโดยปราศจากคำอำพราง

เมื่อได้ยินเสียงเรียกดังกระหึ่ม การตักยกมือขึ้นเพื่อให้ทุกคนเงยเสียงขณะเดินลงมาหยุดที่บันไดขั้นต่ำสุดหน้าปราสาท ส่วนไทโรที่เดินออกมากับเทรซียันอยู่บนบันไดขั้นสูงสุดหน้าประตู เป็นจุดที่ทำให้ทุกคนมองเห็นชัดเจน

“ขอบคุณทุกคนที่มา รวมถึงพวกคุณนักข่าวด้วย” ไทโรกล่าวทักทายขณะมองอเล็กซึ่งยืนอยู่แถวหลังสุดติดกับนักข่าว เมื่อเห็นไทโรสบตาเขา อเล็กจึงพยักหน้าเป็นเชิงบอกว่าตอนนี้งำลังถ่ายทอดไปทั่วโลกอยู่

“ปกติควรเริ่มด้วยเหตุผลที่ผมมายึดปราสาทแห่งนี้สินะ” ไทโรพูดด้วยน้ำเสียงของเซไร

“แต่เรื่องพรรคินั้นช่างมันเถอะ เพราะเรื่องที่ยากจะบอกให้ทุกคนรู้โดยทั่วกันก็คือ...” ไทโรหยุดพูดพลางมองท้องฟ้าที่ใกล้ค่ำลงทุกที

“ในนามของราชาเงา เราขอประกาศสงครามกับโลกใบนี้!” ไทโรประกาศสั้น ทำเอานักข่าวบางคนทำลี้ยงหลุดจากมือ

“จากนี้ไปจะไม่มีการประนีประนอม ไม่มีการยอมแพ้ ไม่มีการเจรจา ไม่มีทางเลือก ภายใต้อำนาจของกองทัพราชาเงา เราจะเข่นฆ่าเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สิ้น!”

คนที่ได้ฟังคำประกาศของไทโรว่าคิดว่าเป็นเรื่องตลก บางคนคิดว่าราชาเงาเพี้ยนไปแล้ว แต่บางคนก็รู้สึกเซไรดีกลับกล้วในสิ่งที่ได้ยิน

“เวลาของพวกคุณหมดลงแล้ว... ออกมาเลเซอร์” ไทโรตะโกน หลังจากนั้นมังกรสีเงินตัวใหญ่ก็พุ่งทะยานขึ้นมาจากพื้นและคร่อมตัวลงเหนือยอดปราสาท

“นี่คือตัวอย่างที่พวกคุณจะต้องเจอ เลเซอร์เข้าโหมดสังหาร” ไทโรตะโกนอีกครั้ง

เลเซอร์อัปปากกว้างจนมุมปากฉีกยาวไปตามแนวลำคอ เกล็ดตามตัวที่เป็นแผ่นใหญ่ๆ ตั้งชันขึ้นพร้อมกับสะท้อนแสงแวววาว

“ลาก่อนคุณฮาน”

ไทโรสะบัดมือให้สัญญาณ แล้วลำแสงขนาดมหึมาก็ถูกยิงออกไปใส่ตัวเมืองคูซานที่อยู่เบื้องหน้า เลเซอร์หันหน้าไปรอบๆ จนทำให้ลำแสงกวาดพื้นที่เมืองทั้งหมดราบคาบไปในพริบตา ภาพสัญญาณการถ่ายทอดหายไปเพราะพวกนักข่าวโดนลูกหลงจนตายเรียบ

สิ่งที่เหลืออยู่มีเพียงปราสาทเทียมฟ้าที่ยังตั้งตระหง่าน รายล้อมด้วยพื้นที่ที่ถูกทำให้กลายเป็นหน้าดินที่ราบเรียบ

“ถอยกลับไม่ได้แล้วจริงๆ ด้วย” เทรชพูดขึ้นขณะเดินมาจับไหล่ของไทโร

“อ้อ ถอยกลับไม่ได้แล้ว” ไทโรตอบพลางมองสิ่งที่ตัวเองทำลงไป แต่ไม่มีสีหน้าเศร้าโศกใดๆ

“แต่เล่นทำลายหมดแบบนี้แล้วพวกเราจะไม่เจอปัญหาด้านเสบียงหรือหเรอ” การ์ตติง

“จำนวนคนของเรามีไม่เยอะ เรื่องเสบียงไม่น่าจะเป็นปัญหา หรือไม่ก็ไปเอามาจากเมืองอื่นก็ได้นี่” ไทโรบอกแล้วสูดหายใจเข้า ก่อนจะเอ่ยกับพวกทหาร

“เตรียมรับการบุกโจมตี ใครเข้ามาในพื้นที่มาให้หมด ไม่มีการรื้ออ ไม่มีการจับเป็น คำสั่งของกองทัพบกเพียงอย่างเดียว ฆ่าอย่าให้เหลือ”

เมื่อไทโรพูดจบพวกทหารก็โห่ร้องกันดังสนั่นตอบรับคำสั่งนั้นโดยไม่มีคำถาม ไม่มีข้อสงสัย ไม่ระแวงในคำพูดหรือการกระทำของชายผู้เป็นมหาราชของพวกเขา

“คืนนี้คงเหนื่อยกันหน่อยละ” เทรชบอกพลางมองดวงอาทิตย์ที่ลับขอบฟ้าไปแล้ว

“มีคำแนะนำอะไรไหมเทรช” ไทโรหันมาถาม

“เรื่องแบบนี้ถามการ์ตติกว่านะ” เทรชโยนไปให้การตัดสินใจฝ่ายก็เหมือนจะรู้ตัวจึงเดินขึ้นมาหาไทโรเอง

“นายไปนอนให้สบายเถอะ การ์ตคนนี้จะจัดการทุกอย่างให้เอง” การ์ตกำมือแล้วทุบใส่หน้าอกตัวเองอย่างหนักแน่น ซึ่งไทโรเองก็เชื่อใจในตัวสองคนนี้จนไม่ต้องถามถึงเหตุผล

“หือ ดูเหมือนชิปุสจะมาแล้ว ถึงจะพลาดงานเปิดไปก็เถอะ” เทรชบอกพลางเงยหน้าขึ้นมองเมฆฝนที่กำลังปกคลุมไปทั่วนครคูซาน

“ยัยนั้นจงใจมาซ้ำเองละ คงไม่อยากเห็นอะไรแบบเมื่อก็เหมือนกับพวกนายนั้นละ ต่อให้อยู่นานแค่ไหน นิสัยบางอย่างมันก็เปลี่ยนไม่ได้ ไข่แล้ว เพราะมนุษย์เปลี่ยนไม่ได้ไงละ” ไทโรลด์เสียงลง แต่ก่อนจะซึ่มเศร้าเขาก็ถูกเทรชเตะก้านคอจนคอแทบหัก

“คนอย่างนายต่อให้ทำหน้าที่มาตายก็ไม่น่าสงสารหรอกนะ ไอ้เลวแบบนี้มันต้องหัวเราะเยาะซ้ำเติมคนอื่นสิถึงจะเหมาะ” เทรชบอกพลางจ้องเท้าเตรียมจะเตะใส่อีกรอบ แต่ไทโรลด์ยกมือห้ามไว้เสียก่อน

“ใช่เลย” การตบเองก็พยับหน้าเห็นด้วย

“เหอะ! ข้าเป็นราชาของพวกนายนะเพ้ย หัดเคารพกันบ้าง” ไทโรลด์เป็นเบ่ง

“หา ว่าไงนะ” เทรชลากเสียงและมองด้วยหางตา ล้วงหยิบสมุดบันทึกในเสื้อ

“ขอโทษครับ!”

“ออกมา”

เสียงเรียกตัวดังขึ้น อิงโฮคำนวณเวลาได้อย่างแม่นยำจึงมายืนรออยู่ที่หน้าลูกกรง ทหารพาอิงโฮไปพบกับมินรินแม้จะเป็นเวลาตีมากแล้วก็ตาม อิงโฮเดาได้เพราะเสียงดังจากในเมืองดังมาถึงหูซึ่งบ่งบอกให้รู้ว่ากำลังมีเหตุการณ์ไม่ปกติเกิดขึ้น

พวกทหารตามทางผ่านที่อิงโฮสังเกตเห็นดูลุกลี้ลุกลน ในแววดาตุหวาดกลัวและกังวล

“พาตัวมาแล้วครับท่านหญิง” นายทหารบอกที่หน้าประตูห้องซึ่งก็มีเสียงตอบรับมาจากข้างใน

“ห้องโถงรับรองเธอ แพลกเฮะ ไม่นึกว่าจะใช้ห้องนี้ นึกว่าจะเป็นห้องทำงานหรือห้องที่มิดชิดกว่านี้ซะอีก” อิงโฮคิดพลางสงสัยว่ามินรินจะทำไม

ประตูห้องถูกเปิดออก อิงโฮถูกทหารหิ้วปิกเข้าไป

ภายในห้องโถง มินรินนั่งอยู่บนบัลลังก์ สองข้างมีขุนนางระดับสูง คณะผู้บริหาร รวมไปถึงผู้นำกองทัพต่างๆ เรียกได้ว่าภายในห้องโถงขณะนี้เหล่าคน

สำคัญของกัลลกาลมาอยู่กันครบ

สีหน้าของมินิรินที่อิงโฮสังเกตเห็นเพียงแวบเดียวบอกได้เลยว่า เธออารมณ์แปรปรวนถึงขีดสุด สีหน้าบึ้งตึงและคิ้วที่ขมวดตลอดเวลาไม่ค่อยจะเหมาะกับมินิรินสักเท่าไรนัก

“ท่านหญิงเรียกตัวผมมามีเรื่องอะไรหือครับ” อิงโฮเป็นฝ่ายถามเมื่อเห็นมินิรินนั่งเงียบไม่เอ่ยทักเขาสักคำ

มินิรินยังนั่งหน้าบึ้ง เพียงแต่ชี้ให้ดูจอภาพขนาดใหญ่ที่ยื่นลงมาจากเพดาน

ในจอภาพฉายเหตุการณ์การรบให้ดู ถึงจะมืดและถ่ายจากที่ไกลๆ แต่ก็พอรู้ว่ากำลังรบของฝ่ายตั้งรับนั้นไม่มาก ทว่ากลับเป็นผู้ที่ใช้พลังและวิชาแปลกๆ แล้วไม่นานภาพก็ตัดไป

“นั่นเราแอบถ่ายมาได้เมื่อ 3 ชั่วโมงที่แล้ว ส่วนนี้คือเทปบันทึกก่อนหน้านั้นหนึ่งชั่วโมง”

มินิรินให้ฉายภาพต่อ ซึ่งเป็นภาพตอนที่ไทโรประกาศสงครามเมื่อช่วงเย็น อิงโฮถึงกับตัวสั่น เพราะการที่ไทโรใช้ชื่อราชวงนั้นเท่ากับกำลังใช้ภาพลักษณ์ของเซโรก่อสงคราม

“เราพยายามส่งทูตเข้าไป แต่ไม่มีใครรอดสักคน คิดว่าทางนั้นฆ่าทุกคนที่เหยียบเข้าไปเกล้อย่างไม่มีข้อยกเว้น ตอนนีประเทศในทวีปทางใต้ต่างก็ยกกำลังไปบุกที่นั่นตั้งแต่เมื่อช่วงหัวค่ำแล้ว” มินิรินอธิบายสถานการณ์ให้ฟังก่อนจะถามอิงโฮ

“เกิดอะไรขึ้นกับเซโร นั่นแหละคือทั้งหมดที่เราอยากรู้”

อิงโฮยืนคิดหน้าว่าจะบอกมินิรินดีไหมว่านั่นไม่ใช่เซโร เธอจะยอมเชื่อหรือเปล่า แต่เขาก็จำได้ว่าไซเลมย้ากับเขาไว้ว่าอย่าบอกเรื่องที่เซโรโดนกลืนกินจิตใจไปให้มินิรินรู้

“ว่าไงล่ะพ่อยอดปราชญ์” มินิรินถามย้ำขณะมองอีกฝ่ายเหมือนพญานาคที่จ้องจะกินเหยื่อ

“นั่นมัน...” อิงโฮอึ้งเพราะหาคำอธิบายดีๆ ไม่ได้

แต่แล้วเสียงจากหน้าประตูห้องก็ดังขึ้นมาแทรกได้อย่างพอดีพอดี

“เดี๋ยวก่อน เข้าไปไม่ได้นะ” พวกทหารพยายามร้องห้ามแต่จู่ๆ ก็เงียบไปตามด้วยเสียงของหนังกๆ หล่นบนพื้นแทน อิงโฮหันไปมองก็เห็นพวกทหารล้มลงหมดสติไปแล้ว

ก่อนที่จะมีใครทันขัดขวาง เจ้าของเท้าขาวๆ ก็เดินข้ามนายทหารเฝ้าประตูเข้ามา หญิงสาวที่มาเยือนนั้นไม่ได้ใส่รองเท้า ทั้งยังใส่หมวกที่มีผ้าแพรสีดำปิดหน้าไว้ ถือไม้เท้าอันใหญ่เหมือนจะประกาศให้คนอื่นรู้ว่าตัวเองเป็นจอมเวท

“เป็นใครไม่รู้หรือกนะ แต่บังอาจบุกเข้ามาโดยพลการแบบนี้ อกภัยให้ไม่ได้!” มินรินจ้องผู้บุกรุก ดวงตาสว่างวูบ เพียงพริบตาเดียวบริเวณทางเข้าก็หายวับไปเหมือนถูกคว้านออกไปด้วยบางสิ่งที่คมกริบ

‘อย่างที่คุณโซเลมบอกเลย มินรินควบคุมคาการินได้แล้ว!’ อิงโฮหันกลับมามองมินรินด้วยความตกใจ เพราะเธอสามารถควบคุมพลังได้แล้วนี่เองถึงเร่งร้อนจะทำสงครามกับทางเหนือให้ได้

“ແມ່ນຸ ທັກຫາຍກັນຮຸນແຮງສມກັບເປັນຈັກຮຸຮດີນີແຫ່ງກັສຄາລຈຮິງ” เสียงอันแสนหวานดังขึ้นข้างหลังอิงโฮจนเจ้าตัวสะดุ้งโหยงรีบถอยหนีออกห่าง ผู้บุกรุกที่น่าจะโดนคาการินของมินรินเข้าไปเต็มๆ กลับไม่มีอาการบาดเจ็บหรือมีบาดแผลให้เห็นเลย

มินรินไม่ได้โต้ตอบกลับไปแต่ลุกขึ้นจากบัลลังก์ ซึ่งพอคนอื่นๆ เห็นก็ตกใจจนถอยไปติดผนังห้อง เพราะนี่คือสัญญาณว่ามินรินจะลงมือแบบเอาจริง

“ขอประทานอภัย แต่ขอเวลาให้เราได้พูดคุยกันสักครู่ก่อนจะได้ไหม ด้วยพลังอำนาจของท่านหญิงจะฆ่าสาวน้อยผู้อ่อนแออย่างเราคงจะทำเมื่อไรก็ได้ กระมังคะ” ผู้บุกรุกโค้งกายให้ ทั้งยังเอ่ยอย่างเยียบคม

“หือ...ก็ได้” มินรินยอมนั่งลงตามเดิม แต่จ้องผู้บุกรุกเขม็ง

“เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาของท่านหญิง เราจะขอกล่าวธุระเลย ซึ่งนั้นง่ายดายมากสำหรับท่านหญิง”

“อย่าอ้อมค้อม ต้องการอะไรก็พูดออกมา” มินรินอารมณ์เสีย

“ขอตัวอิงโฮให้เรา แล้วเราจะรีบจากไปทันที”

“ว่าไงนะ!” มินรินตะโกน

อิงโฮประหลาดใจเพราะเขาไม่เคยพบเจอผู้หญิงคนนี้นมาก่อน

“ขอตัวอิงโฮให้เราถ้าท่านจะกรุณา”

“ฮ่าๆๆ ทำไมเราต้องมอบอิงโฮให้เจ้าด้วยละ คิดอะไรร้ายเกินไปแล้ว”

“ไม่มีทางที่มินิรินจะยอมยกให้แน่

“ถึงแม้เราจะบอกว่าสามารถทำให้ท่านหญิงได้พบกับเซโรโร่หรือ”

ทุกคนในห้องอิงโฮไปกับสิ่งที่ผู้บุกรุกเอ่ยออกมา โดยเฉพาะกับมินิรินที่

แสดงออกทางสีหน้าอย่างชัดเจน

“เจ้าทำได้อย่างที่พูดตั้งนั้นหรือ” มินิรินถามพลางเอนตัวมาข้างหน้าอย่างตั้งใจฟังคำตอบ

“นั่นก็ขึ้นอยู่กับว่าท่านหญิงจะยอมรับข้อเสนอของเราหรือไม่”

มินิรินนั่งคิดอยู่ครู่ใหญ่

“พาเราไปเจอเซโรโร่ก่อน แล้วเราถึงจะยอมปล่อยตัวอิงโฮ”

“เกรงว่าจะไม่ได้ เพราะเราต้องรีบพาตัวอิงโฮไปตอนนี้”

“หือ คิดว่าจะหลอกกันได้นั้นสินะ”

“ไม่มีความจำเป็นต้องทำเช่นนั้น ด้วยความสามารถของท่านหญิง ไม่มีทางที่พวกเราจะหนีพ้นจากท่านไปได้อยู่แล้ว”

“ก็หมายความว่าจะให้เราปล่อยพวกเจ้าไปก่อนนั้นหรือ”

“สามวัน อีกสามวันเราจะกลับมาพบท่านหญิงอีกครั้ง เมื่อถึงตอนนั้นเราจะพาท่านไปพบเซโรโร่ด้วยตัวเอง”

“ถ้าฉันไม่ตกลงละ”

“ท่านหญิงไม่พูดเช่นนั้นแน่ เพราะคนที่จะพาท่านไปพบเซโรโร่ได้มีแต่เราคนเดียว หรือท่านจะยอมทิ้งความเป็นไปได้นั้นละ”

ได้ยินคำพูดแบบนี้มินิรินก็หมดทางเลือก ผู้หญิงตรงหน้าเธอไม่ใช่แค่กล้าแต่ยังมีวาทศิลป์เป็นเลิศด้วย ฝ่ายนั้นไม่ได้กล่าวคำพูดที่สะกิดอารมณ์ของเธอสักคำ แต่ตรงกันข้าม...กลับเกลี้ยกล่อมให้ยอมโอนอ่อนผ่อนตามได้

มินิรินมีลูกน้องหลายคนที่มีความสามารถด้านการเจรจา แต่ถ้าเทียบกับผู้หญิงคนนี้แล้วยังห่างชั้นกันมากนัก นั่นทำให้เธอรู้ว่าตัวเองกำลังตกเป็นรองและต้องทำตามข้อเสนอของอีกฝ่ายในที่สุด แต่เธอกลับไม่ต่อต้านหรือคับแค้นใจ

เพราะความต้องการที่จะเจอกับเซโร่นั้นมีอิทธิพลมากกว่า

“ตกลง เอาตัวอิงโฮไปได้”

คำตอบของมินรินทำให้อิงโฮกับคนอื่นๆ ที่ได้ยินถึงกับตะลึง

“อีก 3 วันเจอกันใหม่ค่ะ” เธอบอกพลางโค้งกายให้มินรินอีกครั้งก่อนจะ
ยื่นมือออกมาเพื่อให้อิงโฮตามเธอไป

“เดี๋ยว” มินรินเรียกไว้ขณะที่ทั้งคู่กำลังจะออกไปจากห้อง

“คะ?” หญิงสาวคนนั้นหันกลับมาโดยไม่มีทีท่าจะรีบหนี

“ชื่อ...เธอชื่ออะไร”

“ชื่อของฉัน...มายาค่ะ”